

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Ja og Nei eller Den hurtige Frier

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 156. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893712321856/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

„Dg trap, trap, trap, igien til Byen fort;
„I Morgen skal jeg have strax den Ære
„Med begge Dele her igien at være.
„Jeg elsker ikke megen Snak:
„for froekøst Tak!
„De toende Kurve vil jeg lade hænge;
„Farvel saa længe!“

Dermed vor frier hurtig Afsted tog,
Og som en Pæl afsted mod Byen jog.
Papa, Mama, Sophie, Henriette.
I Porten noget stod og saae derpaa,
Til Synet ham ei mere kunde naae.

Marie derimod — Kan Læseren vel gætte,
Hvor hun imidlertid er smuttet hen?
Nu, Kære! kommer først Historien.

Ei langt fra Gaarden, tæt ved Landeveien,
Saa mellem nogle Træer en lille Høi.
I Afstedes Hurlumheiens Støi
Med Buffen, Straben, Haandtryk, Kysen, Veien,
Hun sneg sig bort, og hen til denne fløi —
Uj hvilken Marsag, veed jeg ikke;
Hvad kan ei stundom unge Piger stikke?
Uof jagt, hun sad useet paa sammes Top,
Og kunde derfra mageligen flue
Herr King i sin ustandede Galop,
Saa længe til han blev saa lille som en flue;
Og da hun ikke meer ham øinte noget Sted,
Sleeg hun paa Hælden mod Veien ned,
Og satte sig i Græsset der, og græd.

Ulyffelige Kærlighed!
Hvor kan du Hiernen ei paa Gølf forkrue!

En Elsker sandser, huffer ingen Ting,
Imens du tumler ham omkring
I Frygtens Sneefog eller Haabets Lue

Saaledes gik det denne Gang Herr King;
To Stierdingvei han alt var galloperet,
Før han, med eet, befindte sig,
At Brudens Fornavn var ham reent uvitterlig,
Som dog til Kongebrev blev requireret.
Han derfor vendte sig og Hesten om,
For hendes Navn i største Hast at hente,
Som havde sagt ham Ja. Men da han kom
Til Høien, hvilken Fryd! i det han kiendte
Den ældste Datter, som spadserte der!
„Det sparte mig, ved Gud, et heelt Qvarteer,
„At De, min Smukke! just er her tilstæde;
„Jeg glemte hendes Navn, som gav mig Ja dernede —
„Vil De behage her at sige mig,
„Hvordan det lyder egentlig;
„Thi jeg kan ingenlunde længer vie?“ —
„Min Herrel hendes Navn, som vilde gifte sig
„Med Dem? som elsker Dem?“ —
„Ja vist!“
„Marie.“
„Saa hedder hun? det kan jeg lide paa? —“
„Som saa!“ . . .
„Marie? — jeg skal rigtig Navnet gienne.“ —
„Marie, ja! . . . Marie!“ — „Hils der hjemme!“

Og bort han fløi,
Men mumled', uden et Minut at tie,
„Marie —
„Marie — hopp! Marie — hopp! — Marie!“
Tak skee dig, lyffelige lille Høi!